

oznanilo

Gospod,
stori dobro tistim,
ki so iskreni
v svojih srcih.
(Ps 125,4)

Jezusov
krst

leto XIII / 2010-22
09. januar 2022

Lk 3,15–16.21–22

OBNOVI KRSTNO MILOST

Za vse, kar v življenju prejmemo, velja: kolikor več truda nas stane, toliko bolj znamo to ceniti. **Vrednosti krsta, s katerim smo prejeli milost Božjega otroštva, se premalo zavedamo in ga ne znamo ceniti. Večina od nas je ta**

z a k r a m e n t
namreč pre-
jela v prvih
mesecih, ted-
nih ali celo
prvih dneh
svojega živl-

jenja. Dar nam je bil položen praktično v zibelko. Brez naših zaslug nas je povezal z Bogom in drugimi krščeniimi ljudmi z vezmi, ki so tesnejše kot krvne vezi družinskih članov. Ko odrastemo ter kot ljudje in kot kristjani dozorimo, moramo ta dar zavestno bogatiti s tem, da sprejmemo nase tiste obveznosti, ki so jih ob krstu names-

to nas sprejeli starši in botri. V prvih krščanskih stoletjih kristjani od svoje pripadnosti Kristusu niso mogli pričakovati drugega kot preganjanje, mučenje in smrt. Takrat je bilo treba biti kristjan, Kristusov učenec, z dušo in s telesom, ves in brez pridržka. Na krst so se pripravljali odrasli s pripravo, ki se je imenovala katehumenat in je trajala po dve leti ali tudi dlje. Šele potem, ko se je krstni kandidat izkazal za poštenega, zanesljivega človeka, je bil vključen v ožjo pripravo. Ta je potekala ves postni čas in se je zaključila s krstom na velikonočno vigilijo. Krst je ponavadi podeljeval škof, in sicer s potapljanjem, da so izkustveno doživljali nauk apostola Pavla: »**Kakor ste bili s Kristusom pokopani v smrt, tako ste z njim vstali k novemu življenju.**« Novokrščenci so si prizadevali

živeti, »kot se s podobi za poklic, h kateremu so bili poklicani«. Ob letošnjem prazniku Jezusovega krsta se spomnimo svojega krsta. S tem zakramentom smo bili vcepljeni v Kristusa kot mladike na trto, vzdani smo bili kot živi kamni v duhovno stavbo, ki se imenuje Cerkev. Kako je lahko stavba žlahtna, če je gradbeni material slab? Za trdnost ali solidnost stavbe je pomembna vsaka opeka, vsak kamen. Naj v nas zaživi milost svetega krsta, da bomo trdno gradivo za Božjo stavbo –kot solidni ljudje in kot dosledni kristjani – v družbi in v Cerkvi.

Ko gledam nebo,
delo tvojih prstov, luno in
zvezde, ki si jih utrdil:
Kaj je človek,
da se ga spominjaš,
sin človekov, da ga obiskuješ?
Naredil si ga
malo nižjega od Boga,
s slavo in častjo si ga ovenčal.
(Ps 8,4–6)

SPREMINJANJE SVETA

Vsepovsod, kjer so ljudje odločeni postati novi ljudje, raste boljši svet. Boljši svet nastaja iz trdne volje, da se bo drugače skupaj živelo.

Večina ljudi hoče spremeniti svet samo ne samih sebe. Drugi

se morajo spremeniti. Tisti tam zgoraj, rečejo tisti spodaj. Tisti tam spodaj, rečejo tisti zgoraj.

Moški, rečejo ženske. Ženske, rečejo moški. Začnemo groziti in ustvarjati pritisk.

Tako težko dojemamo, da nihče nima pravice drugih prisiliti k spremembi.

Samo prepričanje, samo razumevanje, samo prijateljstvo lahko pripeljejo do spremembe.

Kdor hoče ljudi spremeniti z nasiljem, je diktator.

Človek je edino bitje, ki zmore samega sebe spremeniti. Samo tako spremeni način skupnega človeškega življenja.

Družbene strukture se same ne morejo spre-

meniti. Ljudje so jih naredili, jih ohranjali in nosili. Če se ljudje ne spremenijo, se ne spremeni nič.

Ljubiti pomeni: zgraditi hišo za svoje soljudi, kot da je vsak, ki naj bi v njej stanoval, zate najljubši. Ljubiti pomeni: ljudem in rečem vdihniti sapo, ki prihaja iz lastnega srca, in jih tako oživeti.

Jezus nam v evangeliju kaže, kaj bi se lahko v molitvi zgodilo tudi za nas. Pri krstu namreč Jezus moli in nad njim se odpre nebo (Lk 3,21).

To je lepa podoba za delovanje molitve. Ko molimo, se nad nami odpre nebo.

V molitvi se spusti na nas Sveti Duh. In v molitvi izkušamo, da smo s strani Boga brezpogojno ljubljeni.

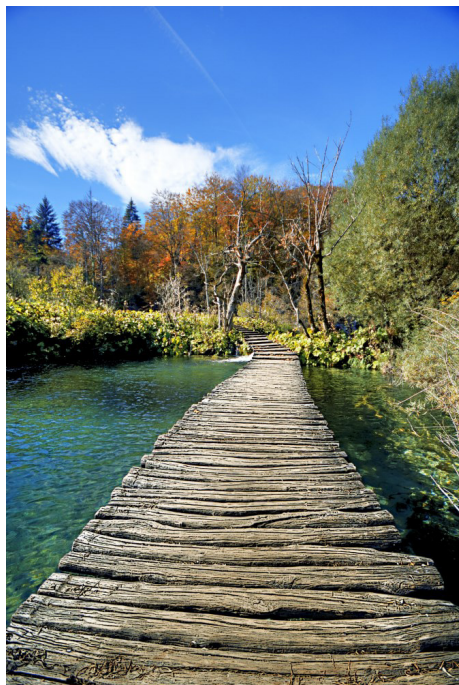
V molitvi spoznavamo, kdo pravzaprav smo. Molitev je nekakšno zaklonišče,

v katero se smemo umakniti, da bi bili obvarovani pred hrupom sveta in pričakovanji ljudi.

Nad nas se spušča Sveti Duh, da nam znova pove, da smo ljubljeni ter da se ob njem in zaupanju nimamo česa bati.

BODI MOJ UČITELJ

Potrebujem te, Gospod,
kot svojega učitelja,
dan za dnem te potrebujem.
Daj mi jasno vest,
ki edina lahko začuti tvojega duha.
Moja ušesa so gluha,
ne morem slišati tvojega glasu.
Moj pogled je skaljen,
ne morem videti tvojih znamenj.
Samo ti lahko izostriš moje uho
in razjasniš moj pogled
in očistiš moje srce.
Uči me sedeti pri tvojih nogah
in poslušati tvojo besedo. Amen.

**Kakor hrepeni jelen
po potokih voda,
tako hrepeni
moja duša
po tebi, o Bog.
Mojo dušo
žeja po Bogu,
po živem Bogu.**
(Ps 42,2)

Slovenski pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (Matija)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Ste se danes že nasmejali?

Ali mi lahko daš eno cigareto? Seveda, prav rad. Ampak -a se nisi kajenja odvadil? Ja, ampak sem na prvi stopnji, ko si cigaret več ne kupujem.

Kam bi skrila ključ od shrambe, da ga otroci ne bi staknili? Položi ga pod milo, tam ga gotovo ne bodo iskali.

Mojster vajencu: Delate počasi, premikate se počasi, govorite počasi - ali je pri vas sploh kaj, kar se dogaja hitro? ... Ja, hitro se utrudim.

Šef: Že petič ta teden ste prišli prepozno v službo. Kaj naj si mislim? ... Da je danes petek.